

HA 8/6-96

Et gledelig dødsfall

MELDINGENE OM AT Pol Pot er død ble mot-tatt med større glede enn sorg. Ikke en gang vemod var det mange som følte over nyheten - som kanskje likevel ikke er sann - om at vår tids største massemorder ikke er mer. De siste seksten-sytten årene har Pol Pot levd i Kambodsjas jungel sammen med restene av sin en gang så mektige Røde Khmer-bevegelse. Det sies at han døde av kombinasjonen kreft og malaria. Det må ha vært smertefullt. Men ingenting kan måle seg med den smerte tyrannen påførte sitt eget folk.

Pol Pot ledet khmer-folkets frigjøringsbevegelse, av franskmennene døpt Røde Khmer, i kampen mot USA og dets marionetteregime i Phnom Penh. I 1975 vant de kampen, men i stedet for å frigjøre et undertrykket folk, satte Pol Pot-regimet i gang de mest brutale samfunnsomveltningene verden hadde sett etter Hitler. Det var sju millioner innbyggere i Kambodsja da Pol Pot kom til makten. Hittil har man antatt at hans regime tok livet av en million av dem. Nye undersøkelser tyder på at tallet snarere er to millioner. De fleste ble pint, sultet eller rett og slett slått i hjel.

Myrderiene varte til 1979 da landets vietnamesiske naboer tok affære, invaderte Kambodsja og fjernet de røde khmerene fra makten. Folkerettslig var Vietnams handling en okkupasjon, i virkeligheten en frigjøring. Naboene stanset et folkemord som verden hadde latt pågå alt for lenge. Likevel - helt til FN-konferansen om Kambodsja for noen få år siden endte i en avtale om et demokratisk Kambodsja, var det Pol Pot-regimet som verdssamfunnet anerkjente som landets rettmessige regjering. Tyrannens folk satt i FN og andre internasjonale organer med verdenssamfunnets, inklusiv Norges, velsignelse. Det var en skam.

USA førte en brutal, imperialistisk krig i Vietnam og Kambodsja. Det var det mange, også i Norge, som brukte uforståelig lang tid på å forstå. Krigen er kanskje også en direkte årsak til at de regimene som overtok makten etter de amerikanske marionettene, ble så undertrykkende. Kanskje kan også Pol Pot forklares med krigen, men ikke unnskyldes. For det finnes verken unnskyldning eller tilgivelse for mennesker som forsøker å myrde et helt folk, og nesten lykkes med det.

HIA mener

“ Det finnes verken unnskyldning eller tilgivelse for mennesker som forsøker å myrde et helt folk, og nesten lykkes med det. ”

110244